

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Mgr. M. K.**, zast. prof. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1, proti žalovanému: **náměstek ministra vnitra pro státní službu**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2018, č. j. MV-16392-2/OSK-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2020, č. j. 14 Ad 7/2018 – 37,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu práce a sociálních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 12. 2017, č. j. MPSV-2017/264648-111/SZ/SLP, byl žalobce podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“), dnem 1. 1. 2018 odvolán ze služebního místa představeného – náměstka pro řízení sekce ekonomiky a evropských fondů. Důvodem odvolání bylo zrušení tohoto služebního místa představeného na základě úpravy systemizace schválené usnesením vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017 a dodatku č. 1 ze dne 22. 12. 2017 ke služebnímu předpisu správního orgánu I. stupně, kterým se upravuje organizační struktura Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“). Zrušení služebního místa představeného je opatřením k odstranění problémů a rizik z hlediska řídicí a finanční kontroly, které vyplývají z toho, že doposud byly ekonomické agendy, včetně správy rozpočtu, propojeny s agendou evropských fondů. Rozdělením těchto agend dojde k oddělení odpovědností za vykonávané činnosti, což je první a zásadní předpoklad pro eliminaci rizik z hlediska řídicí a finanční kontroly. Jde současně o reakci na nález Nejvyššího kontrolního úřadu č. 16/29, jenž upozornil na systémová rizika při vedení účetnictví.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Poukázal na to, že změnou systemizace platnou pro rok 2018 byl snížen celkový počet sekcí MPSV z původních 9 na 7, čímž došlo ke snížení počtu náměstků pro řízení sekce a přeskupení jednotlivých útvarů mezi nově vzniklé sekce. Po schválení systemizace na nový rok vládou lze až do doby, než vstoupí v účinnost, provádět její úpravy. Na tyto úpravy přitom nedopadá § 18 zákona o státní službě, jenž se týká změny systemizace poté, co nabyla účinnosti. Usnesením č. 895 ze dne 22. 12. 2017 upravovala vláda dosud neúčinnou systemizaci v režimu § 17 zákona o státní službě. Služebním orgánům nepřísluší posuzovat zákonnost usnesení vlády, která přijala jako vrcholný orgán výkonné moci v souvislosti s její řídicí a koordinační činností vůči ministerstvům a ústředním orgánům státní správy v oblasti systemizace služebních úřadů. Pokud je na základě systemizace zrušeno služební místo představeného a tato skutečnost je promítnuta do organizační struktury služebního úřadu formou interního aktu řízení (služebního předpisu, v daném případě dodatkem č. 1 ke služebnímu předpisu č. 8/2017), jsou naplněny důvody pro odvolání státního zaměstnance ze služebního místa představeného. Návrh na úpravu systemizace MPSV byl dne 18. 12. 2017 projednán s odborovými organizacemi působícími u MPSV, přičemž dne 22. 12. 2017 byl schválen Ministerstvem vnitra. Systemizaci nelze považovat za účelovou, tedy bez věcného opodstatnění, neboť ke zrušení sekce ekonomiky a evropských fondů MPSV a k vytvoření nové sekce, ve které je začleněna pouze rozsáhlá agenda evropských fondů, došlo s cílem oddělit odpovědnost za vykonávané činnosti, což je první a zásadní předpoklad pro eliminaci rizik z hlediska řídicí a finanční kontroly. Též v reakci na nález Nejvyššího kontrolního úřadu, jenž upozornil na systémová rizika při vedení účetnictví, se jeví rozdělení ekonomických agend a agendy evropských fondů jako nápravné opatření.

[3] Městský soud v Praze zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného shora uvedeným rozsudkem. Dospěl k závěru, že úprava systemizace schválená vládou dne 22. 12. 2017 spadá pod přijímání systemizace dle § 17 zákona o státní službě, jehož odst. 3 nevylučuje, aby ke schválení systemizace na příští rok došlo ve více „vlnách“, neboť se stále fakticky jedná o jednu systemizaci pro příští kalendářní rok, byť přijatou ve více krocích, jimiž se pozměňují kroky předchozí. Žalobci tedy nemohlo po přijetí systemizace v říjnu 2017 svědčit legitimní očekávání, že již nedojde k její úpravě, a to i s přihlédnutím k tomu, že rovněž v roce 2016 byla systemizace po jejím přijetí ještě následně upravována.

[4] K žalobnímu bodu, že úpravu systemizace schválila vláda, která neměla důvěru Poslanecké sněmovny Parlamentu, městský soud zdůraznil, že systemizaci přijímá vláda jako vrcholný orgán výkonné moci v souvislosti s její řídicí a koordinační činností vůči ministerstvům, nejedná se tedy o pravomoc, která by se jakkoliv projevila vně výkonné moci. Současně nejde striktně vzato o nevratné rozhodnutí, neboť systemizaci lze v budoucnu měnit. Rozhodnutí vlády o systemizaci dle § 17 odst. 3 zákona o státní službě nepředstavuje rozhodnutí, které by nemohla činit vláda bez důvěry. Skutečnost, že vláda nemá důvěru Poslanecké sněmovny Parlamentu, by nicméně mohla mít vliv na přípustnost důvodů pro konkrétní úpravu systemizace. Podle předkládací zprávy souvisí úprava schválená dne 22. 12. 2017 s reorganizací práce ministerstev a s cílem naplnit programové priority vlády. Vláda, která dosud nezískala důvěru Poslanecké sněmovny, tedy nemá demokratický mandát, by nicméně měla být podle městského soudu maximálně zdrženlivá

pokračování

při přijímání kroků odůvodněných naplňováním svých programových priorit. Nelze nicméně vyloučit, že i nově jmenovaná vláda může mít věcné důvody pro změnu systemizace, které v soudním přezkumu ob stojí. S ohledem na dělbu moci není v kompetenci soudu posuzovat, zda systemizace byla vhodná, vedla ke zlepšení efektivity řízení orgánů moci výkonné či zda neexistovaly lepší alternativy. Úkolem soudu je pouze přezkoumat, zda důvody pro danou systemizaci byly právně přípustné a dostatečné (tj. schopné přesvědčit, že nejde o účelovou změnu s cílem zbavit se konkrétní osoby, která slouží na rušeném služebním místě). Důvod úpravy systemizace, který v rozhodnutích uvedly správní orgány, není v rozporu s právním řádem. Městský soud považuje za rozumné vysvětlení, že z důvodu omezení rizik je třeba oddělit agendu evropských fondů od správy rozpočtu MPSV a finanční kontroly. Současně se nezdá, že by tento důvod souvisel s naplňováním programových priorit nové vlády bez důvěry, jedná se o reorganizaci práce MPSV z důvodu zlepšení vnitřních kontrolních mechanismů. Městský soud proto uzavřel, že důvody pro konkrétní úpravu systemizace, která zrušila služební místo žalobce, jsou zákonné a dostatečné. Nebylo prokázáno, že by jejím účelem byla snaha vlády zbavit se žalobce jakožto náměstka.

[5] Městský soud zohlednil, že nově zřízená sekce evropských fondů vykonává prakticky shodnou činnost jako zrušená sekce, a dále skutečnost, že žalobce byl jiným rozhodnutím správního orgánu I. stupně vydaným stejného dne jako rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného postaven mimo službu. Tyto skutečnosti, jimiž argumentoval žalobce, ovšem nesměřují proti samotné úpravě systemizace, a tedy zrušení (rozdělení) sekce, kterou řídil, nýbrž se týkají dalšího jeho osudu na MPSV. Otázka, proč nebyl žalobce převeden na místo náměstka řídicího nově vytvořenou sekci a proč bylo na toto služební místo představeného vypsáno výběrové řízení, není předmětem přezkumu v nyní posuzované věci. Posouzena by mohla být v rámci žaloby proti rozhodnutí o postavení mimo službu. V nyní posuzované věci lze posoudit pouze otázku, zda úprava systemizace, která vedla k odvolání žalobce z místa představeného, měla zákonné a dostatečné důvody.

[6] Závěrem městský soud uvedl, že služební místo představeného, na němž vykonával žalobce službu, bylo zrušeno z důvodu zrušení celé sekce, k čemuž došlo úpravou systemizace přijaté vládou. Služební místo představeného nebylo nahrazeno novým, nýbrž byla zřízena nová sekce. Ke změnám s dopady do služebních poměrů má docházet až v návaznosti na změny organizační struktury služebního úřadu. V daném případě ke změně organizační struktury došlo s účinností od 1. 1. 2018, přičemž návrh změny byl schválen Ministerstvem vnitra dne 22. 12. 2017.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel namítá, že závěr městského soudu, podle nějž lze po schválení systemizace provádět její úpravy, nemá oporu v § 17 zákona o státní službě. Městský soud se nevypořádal s námitkami spočívajícími v tom, že zákon neuvádí pojem „úprava

systemizace“ ani městským soudem uváděný termín „přijímání systemizace“. Ustanovení § 17 zákona o státní službě ani jiné ustanovení nepočítá s úpravou již schválené systemizace. Městský soud se řádně nevypořádal ani s námitkou, že úprava již schválené systemizace je v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí zakotvenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jelikož vládě nenáleží přijmout rozhodnutí, pro které nemá zákonný podklad, když systemizace účinná od 1. 1. 2018 byla již zákonným způsobem schválena usnesením vlády ze dne 23. 10. 2017. V důsledku toho je nesprávný závěr městského soudu o absenci legitimního očekávání stěžovatele. Úpravy systemizace z roku 2016, na které poukázal městský soud, nebyly předmětem tohoto soudního řízení, na jejich základě stěžovatel ze služebního místa představeného odvolán nebyl. Odkaz na tyto úpravy z roku 2016 je zcela irrelevantní, a to tím spíše, že se městský soud nezabýval tím, zda byly provedeny v souladu se zákonem.

[9] Stěžovatel dále připomněl, že městský soud připustil, že nástup nové vlády je rizikovým faktorem pro zneužití systemizace. Nelze přehlédnout, že vláda, která schválila úpravu systemizace dne 22. 12. 2017, nezískala důvěru Poslanecké sněmovny. Změny již schválené systemizace na rok 2018, které provedla nově jmenovaná vláda, byly nevratné, neboť do nabytí účinnosti systemizace zbývalo jen několik dnů. Změny již účinné systemizace by bylo možné provádět jen za striktních podmínek § 18 zákona o státní službě.

[10] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že deklarovaný důvod zrušení sekce, kterou řídil, není v rozporu s právním řádem. Ze zdůvodnění provedené změny plyne, že ve skutečnosti mělo dojít k rozdělení agend mezi více sekcí, tj. právně mělo dojít pouze ke změně organizační struktury služebního úřadu podle § 19 zákona o státní službě, neexistoval žádný důvod ke zrušení celých dvou sekcí a služebních míst jejich představených a zřízení nových. Zrušení sekce řízené stěžovatelem a s tím spojené zrušení místa představeného a zřízení sekce „nové“ a vytvoření „nového“ služebního místa představeného bylo účelové, neboť obě služební místa jsou ve své podstatě stejná – místo výkonu služby je stejné, služební poměr je na dobu neurčitou, stejná je platová třída a zahrnují stejný obor služby (Společné evropské politiky podpory a pomoci, evropské strukturální, investiční a obdobné fondy). Městský soud se nevypořádal s námitkami stěžovatele a závěr, že jeho argumentace se týká spíš jeho dalšího osudu na MPSV, představuje spekulaci městského soudu. O účelovosti změny systemizace svědčí již jen to, že stěžovatel byl současně s odvoláním ze služebního místa představeného nezákonně postaven mimo službu, ačkoliv měl být převeden na jiné vhodné služební místo, tedy za dané situace na místo náměstka nově zřízené sekce evropských fondů.

[11] Stěžovatel dále zpochybňuje tvrzení městského soudu, že se na jeho případ nevztahuje závěr č. 9 ze zasedání poradního sboru žalovaného, které považuje za nekonzistentní vzhledem k tomu, že na druhé straně městský soud připustil, že nově zřízená sekce evropských fondů vykonává prakticky shodnou činnost jako sekce předchozí. Městský soud opomněl, že úpravou systemizace došlo nejen ke zrušení sekce a služebního místa jejího představeného, ale současně ke zřízení nového služebního místa představeného. Na takovou situaci dopadá závěr č. 9 ze zasedání poradního sboru žalovaného.

pokračování

[12] Závěrem stěžovatel namítá, že je vyloučeno, aby návrh organizační struktury byl předkládán již před schválením návrhu úpravy systemizace, tedy ve dnech 18. až 20. 12. 2017, když usnesení vlády o úpravě systemizace, podle něhož měl být návrh změny organizační struktury teprve vypracován, bylo přijato až dne 22. 12. 2017. Postup předvídaný § 19 zákona o státní službě tak nemohl být v žádném případě zachován, neexistuje žádný doklad ani komunikace o tom, že by se Ministerstvo vnitra vyjádřilo k návrhu změny organizační struktury MPSV či jej schválilo, nic takového ze spisového materiálu nevyplývá. Ve stejný den, kdy vláda schválila úpravu systemizace, měl správní orgán I. stupně upravit organizační strukturu MPSV. Tato úprava organizační struktury byla provedena v rozporu s § 19 zákona o státní službě, proto i odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného musí být nezákonné.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a rozsudku městského soudu, s nímž se ztotožnil. Námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku nemá za důvodné, neboť městský soud řádně odůvodnil své rozhodnutí a dostatečně a přezkoumatelným způsobem vyjádřil odlišné právní názory od názorů stěžovatele. Požadavek na řádné odůvodnění rozsudku nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Žalovaný připouští, že zákon o státní službě neužívá pojem „úprava systemizace“, nicméně změnu (či více změn) systemizace ještě před nabytím účinnosti nijak nevylučuje a taková změna s ním není ani v rozporu. O účelovosti úpravy systemizace nesvědčí, že k ní a doprovodným procesům došlo v krátkém časovém horizontu. Závěr č. 9 ze zasedání poradního sboru žalovaného není na případ stěžovatele přílehlavý, neboť řeší otázku, jaká změna služebního místa už vyžaduje jeho zrušení a současné zřízení místa nového. V nyní posuzovaném případě však došlo ke vzniku nového služebního místa na základě rozdělení zásadních agend služebního úřadu, nikoliv na základě změny původního služebního místa, přičemž samotný zánik původního služebního místa vyplývá přímo z vládou schválené úpravy systemizace. Žalovaný se neztotožňuje s námitkou stěžovatele ohledně účelovosti provedené úpravy systemizace, v některých částech ji považuje za spekulativní. Městský soud se námitkami týkajícími se účelovosti zrušení služebního místa stěžovatele dostatečně zabýval, mj. uvedl, že nebyla prokázána motivace vlády účelově se zbavit jeho osoby jakožto náměstka.

[14] Žalovaný se vymezil proti závěru městského soudu, že měl přezkoumat systemizaci schválenou vládou a změnu organizační struktury. Poukázal na to, že tyto podkladové organizační dokumenty jsou pro správní orgán I. stupně i žalovaného závazné, a ty tak jsou povinny promítnout je do služebního poměru státního zaměstnance. Nijak tím však nepopírá závěry judikatury, že správní soud není v rámci soudního přezkumu vázán těmito organizačními dokumenty.

[15] Pokud jde o změnu organizační struktury, žalovaný již v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že návrh změny byl předložen Ministerstvu vnitra ve dnech 18. až 20. 12. 2017 a to jej schválilo dne 22. 12. 2017. S ohledem na to, jakým způsobem se zpracovává návrh samotné systemizace, je zřejmé, že návrh změny organizační struktury se zpracovává souběžně, nikoliv až v návaznosti na schválení systemizace. Nelze proto vyloučit, že návrh organizační struktury služebního úřadu je předložen Ministerstvu vnitra ještě před samotným schválením návrhu úpravy systemizace.

[16] Žalovaný závěrem uvedl, že otázka možného převedení stěžovatele na jiné služební místo či jeho zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů byla řešena zvlášť v rámci samostatně vedeného řízení, a nebyla tak předmětem nyní projednávané věci. Ze skutečnosti, že správní orgán I. stupně postupoval vůči stěžovateli jedním ze dvou způsobů, které zákon o státní službě po odvolání ze služebního místa představeného předpokládá, nelze bez dalšího dovodit účelovost změny systemizace. Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[17] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Byť stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neuplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je zřejmé, že část uplatněných kasačních námitek lze pod něj podřadit.

[20] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť zpravidla jen u přezkoumatelného soudního rozhodnutí lze vážit důvodnost jiných námitek. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech zahrnout i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 – 35).

[21] Stěžovatel má rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se nevypořádal s námitkami spočívajícími v tom, že zákon o státní službě neužívá pojem „úprava systemizace“ a že schválení úpravy systemizace vládou je v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že byť se městský soud nevypořádal s těmito dílčími argumenty stěžovatele, vyložil ve svém rozsudku svůj právní náhled na základ žalobního bodu, tedy zda lze po schválení systemizace na příští kalendářní rok schválit před její účinností její úpravu. Uvedl, že § 17 odst. 3 zákona o státní službě nebrání tomu, aby systemizace na příští kalendářní rok byla

pokračování

po svém schválení upravována, jedná se stále o jednu systemizaci na příští rok. Z rozsudku je tedy bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, jak městský soud nahlíží na možnost upravit systemizaci po jejím schválení dříve, než vstoupí v účinnost. Kvalita odůvodnění rozsudku městského soudu přitom stěžovateli umožnila, aby v kasační stížnosti s jeho právním závěrem věcně polemizoval. Rozsudek není v tomto rozsahu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[22] Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje stěžovatel dále v tom, že se městský soud nevypořádal s námitkami uvedenými v bodu III. žaloby, které stěžovatel shrnul v části I. bodu 2. doplnění kasační stížnosti. Stěžovatel zde poukázal na to, že zákon nestanoví postup pro zrušení systemizace a navrácení v předchozí stav, proto má předmětné usnesení vlády nezvratné důsledky. Zásadní zásah do systému státní služby ve formě nové systemizace, neprojednané řádným postupem předvídaným zákonem a dosavadními služebními předpisy, překračuje přípustné meze legitimního výkonu vládní moci ve státě respektující principy parlamentarismu. Zákon o státní službě, jenž měl vést ke stabilizaci výkonu státní služby a ochránit odborný výkon správních činností od nepřipustných zásahů politiků, byl vůči stěžovateli a řadě dalších státních zaměstnanců odvolaných z jejich míst po jmenování vlády v prosinci 2017 uplatněn nepřipustným způsobem. Skutečné důvody odvolání stěžovatele nebyly vedeny snahou zajistit řádný výkon působnosti služebního úřadu, ale za použití zástupných argumentů byl odvolán patrně z důvodu, že se jevil nově jmenované ministryni pověřené řízením MPSV jako nepohodlný či z jiného obdobně nelegitimního důvodu. Nejvyšší správní soud má za to, že takto koncipovaná námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu je značně obecná, neboť není zřejmé, který konkrétní argument měl městský soud opomenout. Postačí proto obdobně obecně poukázat na to, že oprávněním vlády, které nebyla vyslovena důvěra Poslanecké sněmovny Parlamentu, zasahovat do systemizace se městský soud zabýval zejména v odst. 28., 29. a 36. svého rozsudku a otázkou účelovosti změny organizační struktury MPSV v odst. 34., 35. a 37. Ani v tomto ohledu tedy není rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[23] Konečně pak stěžovatel považuje rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť se městský soud nevypořádal s námitkami, že rušené služební místo představeného a nově zřízené služební místo představeného jsou v podstatě stejná. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že městský soud poukázal na to, že v případě stěžovatele bylo zrušeno služební místo z důvodu zrušení celé jeho sekce a stalo se tak z důvodu přijaté úpravy systemizace. Toto místo nebylo nahrazeno novým, nýbrž byla zřízena nová sekce. Na tuto situaci proto nelze aplikovat závěr č. 9 ze zasedání poradního sboru žalovaného. Dále zdůraznil, že otázku odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného nelze směřovat s tím, jak by měl být dále změněn obsah jeho služebního poměru. Tyto navazující otázky je třeba řešit žalobou proti pravomocnému rozhodnutí o postavení stěžovatele mimo službu. Byť by jistě bylo možné vypořádat argumentaci stěžovatele podrobněji, je podle Nejvyššího správního soudu z odůvodnění rozsudku městského soudu zřejmé, že se námitkami zabýval a jaký závěr o nich učinil. Rozsudek tedy netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že celý komplex dílčích námitek, jimiž stěžovatel zpochybnil přezkoumatelnost rozsudku městského soudu, je nedůvodný.

[25] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, kterou stěžovatel zpochybnil správnost závěru městského soudu, podle něž lze po schválení systemizace na příští kalendářní rok provést její úpravu, pokud ještě nevstoupila v účinnost. Touto otázkou (rovněž ve vztahu k úpravě systemizace na kalendářní rok 2018 schválené usnesením vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017) se zabýval zdejší soud již v rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, v němž dospěl ke shodnému závěru jako městský soud v nyní posuzované věci. Konkrétně uvedl, že § 17 odst. 3 zákona o státní službě sice výslovně nezmiňuje postup spočívající v úpravě schválené systemizace, nicméně podle jeho první věty schvaluje vláda systemizaci na následující kalendářní rok. Teprve jakmile systemizace nabude účinnosti, k čemuž ovšem dochází až na počátku roku, na něž je systemizace schvalována, uplatní se ve vztahu k ní § 18 zákona o státní službě, jenž v zásadě vylučuje provést její změny (výjimky z tohoto pravidla jsou vymezeny velmi restriktivně). Ze vztahu těchto dvou ustanovení tedy vyplývá, že se systemizace schvaluje s účinností až pro následující kalendářní rok. Pokud vláda schválí systemizaci formou několika usnesení, z nichž v pořadí první stanoví podobu systemizace a následná ji upraví, jedná se stále o stejné organizační opatření na období příštího kalendářního roku. Ustanovení § 17 odst. 3 zákona o státní službě tak nevylučuje pozdější úpravy již schválené systemizace, pokud k nim dojde do konce kalendářního roku.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal, ani po zohlednění námitek obsažených v kasační stížnosti, důvod odchýlit se od dříve vysloveného právního názoru téhož soudu. Poukazuje-li stěžovatel na to, že zákon o státní službě nepočítá s úpravou schválené systemizace, lze mu z hlediska čistě textového přisvědčit. Nejvyšší správní soud nicméně již ve svém dřívějším rozsudku vysvětlil, že ačkoliv zákon výslovně nepočítá s úpravou již schválené systemizace, z ničeho neplyne, že by její pozdější úprava provedená ještě před její účinností nebyla možná. Je potřeba poukázat na to, že schválení úpravy systemizace předcházela shodný postup, jenž zákon o státní službě předvídá pro schválení systemizace. Stěžovatel v kasační stížnosti nepřednesl žádný argument, z něhož by vyplývalo, že úprava systemizace je v rozporu se zákonem. Stěžovatel vychází z toho, že kompetence vlády schválit systemizaci na příští kalendářní rok je vyčerpána tím, jakmile je jednou taková systemizace schválena. Pomíjí nicméně, že jakkoliv jsou usnesení vlády závazná, neznamená to, že by byla neměnná. Schválením systemizace na příští kalendářní rok nepochybně vláda nepozbyla svoji kompetenci v této věci, přičemž existence schvalujícího usnesení jí nebrání v tom, aby přijala usnesení, jímž schválí změnu schválené, avšak dosud neúčinné systemizace. Nejzazším časovým okamžikem, kdy lze schválit systemizaci na příští kalendářní rok, je 31. 12. předchozího roku (§ 17 odst. 4 zákona o státní službě). Legitimní očekávání, jímž argumentuje stěžovatel, že jeho služební místo nebude pro příští kalendářní rok zrušeno, nemohlo být stěžovateli založeno schválením systemizace v říjnu 2017, neboť účinky § 18 zákona o státní službě, které spočívají v zákazu změnit systemizaci (s některými přísně vymezenými výjimkami), nastávají až účinností systemizace, tedy dne 1. 1. 2018. Do té doby tak nemohlo stěžovateli legitimní očekávání vůbec vzniknout. Ačkoliv se úprava systemizace provedená v roce 2016 nijak netýká systemizace na kalendářní rok 2018, v důsledku níž bylo zrušeno služební místo představeného, na němž vykonával stěžovatel státní službu, městský soud chtěl pomocí tohoto argumentu poukázat na praxi, která se při schvalování systemizace a jejích úprav v minulosti utvořila a která oslabuje argumentaci stěžovatele existencí legitimního očekávání.

pokračování

[27] Zmiňuje-li dále stěžovatel zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí zakotvenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je potřeba zdůraznit, že jde o zásadu, která zavazuje státní moc ve vztahu k jejímu působení navenek, tedy vůči adresátům státní moci. Schvalování systemizace je naproti tomu úkonem, jenž je obrácen výlučně dovnitř státního aparátu. Z výše uvedeného ostatně plyne, že vláda má pravomoc upravit již schválenou systemizaci, a proto nemohla být porušena výše zmíněná zásada.

[28] Kasační námitka, že provedení úpravy schválené systemizace je v rozporu s § 17 zákona o státní službě, resp. postrádá zákonný podklad, je nedůvodná.

[29] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, zda úpravu systemizace mohla provést vláda, které nebyla vyslovena důvěra Poslanecké sněmovny Parlamentu. Rovněž k této otázce se zdejší soud vyjádřil v již zmíněném rozsudku č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, v němž dovodil, že Ústava nikterak neomezuje vládu po přijetí její demise prezidentem republiky nebo před získáním důvěry Poslanecké sněmovny ve vykonávání jejích pravomocí. Ústavní soud sice v nálezu ze dne 9. 2. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/07, na který poukazuje stěžovatel v nyní projednávané věci, uvedl, že postavení prozatímní vlády je nutně ústavně omezujícím faktorem, který se musí projevit restriktivním přístupem ve vztahu ke všem aktům jejího vládnutí. Konkrétní a všeobecně aplikovatelná omezení exekutivních pravomocí takové vlády ovšem stanovena nebyla, jelikož záleží vždy na aktuálních okolnostech případu a konkrétním vztahu mezi mocí zákonodárnou a výkonnou. Ústavní soud v nálezu naznačil nepřipustnost takového rozhodnutí přechodné vlády, které by mělo zásadní a nevratné důsledky. Takovou povahu ani přesah do zákonodárné moci ovšem proces schvalování systemizace služebních a pracovních míst nemá, neboť se jedná o standardní a výlučnou pravomoc moci výkonné (vlády), která je odpovědná za řádný výkon působnosti všech služebních úřadů z hlediska jejich personálního a finančního zajištění. Systemizace se navíc schvaluje pouze na roční období a i po nabytí účinnosti ji lze změnit, byť jen za splnění přísných podmínek. Nejedná se tedy o exekutivní akt značného významu bez možnosti jeho nápravy. Nejvyšší správní soud tedy ve výše uvedeném rozsudku uzavřel, že při schvalování úpravy systemizace ze dne 22. 12. 2017 nebyla prozatímní vláda ústavně omezena.

[30] Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal důvody, pro které by se měl odchýlit od dříve vyjádřeného právního názoru, přičemž se zcela ztotožňuje s argumentací, z níž tento názor vychází. Tento právní názor přitom zohledňuje skutečnost, že nově jmenovaná vláda v době, kdy schválila úpravu systemizace, neměla důvěru Poslanecké sněmovny Parlamentu a ta jí ani později nebyla vyslovena. Ačkoliv lze stěžovateli částečně přisvědčit v tom, že vzhledem k tomu, že úprava systemizace byla schválena v samotném závěru roku 2017, nebylo již možné očekávat, že do nabytí účinnosti systemizace na kalendářní rok 2018 bude možné ji dále upravit. Z tohoto pohledu se tedy může schválení úpravy systemizace jevit jako úkon nezvratný, to však výlučně z hlediska stěžovatele, jemuž tím mělo být zrušeno služební místo představeného – náměstka na MPSV. Z hlediska objektivního se ovšem o akt s nevratnými účinky nejedná, neboť systemizace se schvaluje na každý kalendářní rok znovu, přičemž i v průběhu kalendářního roku lze ve výjimečných případech systemizaci změnit.

Systemizace navíc přímo nezasahuje do práv a povinností státních zaměstnanců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 – 45). Rozhodnutí o systemizaci lze tedy považovat toliko za rozhodnutí provozního charakteru, nikoliv za rozhodnutí strategické. Ani charakter změn, které měly být v důsledku úpravy systemizace provedeny na MPSV, tedy snížení počtu sekcí z 9 na 7 a tomu odpovídající redukce počtu služebních míst představených (náměstků pro řízení sekce), nesvědčí o opaku.

[31] Stěžovatel zmiňuje, že nástup nové vlády je rizikovým faktorem pro zneužití systemizace, přičemž od počátku uvádí, že systemizace byla účelová a neměla věcný důvod. Toto své tvrzení ovšem blíže neupřesňuje, neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, pro něž by bylo možné se domnívat, že hlavním cílem úpravy systemizace bylo odvolat stěžovatele ze služebního místa náměstka pro řízení sekce. Městský soud naopak vyložil, že důvod pro provedení změny uvedený v podkladech pro schválení úpravy systemizace, jenž spočívá v potřebě oddělit část sekce, která spravuje rozpočet MPSV a provádí finanční kontrolu, od části, která administruje projekty financované z evropských fondů, za účelem posílení vnitřní kontroly v rámci MPSV (resp. vyloučení rizika selhání vnitřních kontrolních mechanismů), je racionální. Tento věcný důvod přitom stěžovatel vůbec nezpochybňuje, pouze předkládá zcela nepodložené spekulace o účelovosti úpravy systemizace. Subjektivní domněnky stěžovatele tedy nejsou jakkoli objektivizovány.

[32] Námitka nezákonnosti schválení úpravy systemizace vládou, které nebyla vyslovena důvěra Poslanecké sněmovny Parlamentu, je nedůvodná.

[33] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že ke zrušení služebního místa představeného, na němž stěžovatel vykonával státní službu, došlo v rozporu s § 19 zákona o státní službě, neboť je vyloučeno, aby změna organizační struktury byla vyhlášena správním orgánem I. stupně ve stejný den, kdy vláda schválila úpravu systemizace.

[34] Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého správního spisu zjistil, že organizační struktura MPSV byla změněna dodatkem č. 1 k služebnímu předpisu správního orgánu I. stupně č. 8/2017, kterým se upravuje organizační struktura MPSV. Tento dodatek byl vydán dne 22. 12. 2017 a jeho účinnost byla stanovena k 1. 1. 2018. Ze správního spisu dále plyne, že návrh nové organizační struktury byl spolu s návrhem na úpravu systemizace týkající se MPSV předložen správním orgánem I. stupně Ministerstvu vnitra dne 18. 12. 2017 pod č. j. MPSV-2017/259746/161. Ministerstvo vnitra přípisem ze dne 29. 12. 2017, č. j. MV-149308-1/OSK-2017, sdělilo žalovanému, správnímu orgánu I. stupně a dalším státním tajemníkům v ministerstvech, jejichž systemizace byla upravena, že návrh na úpravu systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 1. 2018 byl schválen usnesením vlády ze dne 22. 12. 2017 č. 895 a současně s tím byla schválena sekce pro státní službu Ministerstva vnitra organizační struktura dotčených resortů, která byla předložena v souladu s § 19 odst. 1 zákona o státní službě.

[35] Z obsahu správního spisu tedy vyplývá, že bezprostředně po schválení úpravy systemizace vládou schválilo Ministerstvo vnitra organizační strukturu MPSV předloženou dne 18. 12. 2017. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se stěžovatelem, že návrh změny organizační struktury nebylo možné předložit Ministerstvu vnitra podle § 19 odst. 1 zákona o státní službě dříve, než byla úprava systemizace schválena vládou. Ministerstvo

pokračování

vnitř mohlo schválit změnu organizační struktury MPSV až poté, co byla schválena úprava systemizace vládou, což ovšem neznamená, že by návrhy na úpravu systemizace a na změnu organizační struktury nemohly být předloženy ze strany správního orgánu I. stupně současně. Jakkoliv výsledná schválená organizační struktura musí vycházet ze schválené systemizace, neboť se jedná o navazující organizační dokument, návrhy obou těchto dokumentů jsou nutně zpracovávány souběžně, neboť nelze vytvořit návrh systemizace, aniž by současně existoval návrh organizační struktury. Jestliže vláda na svém jednání dne 22. 12. 2017 schválila úpravu systemizace, mohlo Ministerstvo vnitra ihned po obdržení informace o obsahu usnesení vlády schválit návrh organizační struktury a správní orgán I. stupně mohl ihned po obdržení informace o schválení změny organizační struktury Ministerstvem vnitra vydat služební předpis, jímž rozhodl o změně organizační struktury. Všechny tyto dokumenty byly předem připraveny, návrh změny organizační struktury mohl být Ministerstvem vnitra předem prostudován a porovnán s návrhem úpravy systemizace, takže nic reálně nebránilo tomu, aby v jeden den byla přijata všechna potřebná rozhodnutí (schválení úpravy systemizace vládou, schválení organizační struktury Ministerstvem vnitra a vydání služebního předpisu správním orgánem I. stupně).

[36] Skutečnost, že Ministerstvo vnitra písemně vyrozumělo žalovaného a státní tajemníky v dotčených ministerstvech o schválení předložených návrhů až dne 29. 12. 2017, neznamená, že správní orgán I. stupně nemohl získat informaci o schválení úpravy systemizace a organizační struktury již dne 22. 12. 2017 méně formálním způsobem nebo že by musel s vydáním služebního předpisu vyčkávat písemného potvrzení těchto skutečností. I kdyby byly dodatek č. 1 ke služebnímu předpisu správního orgánu I. stupně, jímž se stanoví organizační struktura MPSV, a na něj navazující rozhodnutí správního orgánu I. stupně o odvolání stěžovatele vydány dříve, než Ministerstvo vnitra schválilo návrh organizační struktury podle § 19 odst. 1 zákona o státní službě, byla by tato nezákonnost následně zhojena, neboť souhlas Ministerstva vnitra s organizační strukturou MPSV byl udělen nejpozději dne 29. 12. 2017, tedy před tím, než měly nastat účinky prvostupňového rozhodnutí (stěžovatel jím byl odvolán ze služebního místa představeného s účinky k 1. 1. 2018). Ostatně dodatek č. 1 ke služebnímu předpisu správního orgánu I. stupně sám nabyl účinnosti až 1. 1. 2018, tedy až po schválení ze strany Ministerstva vnitra. Skutečnost, že systemizace a navazující změna organizační struktury, v důsledku nichž bylo zrušeno služební místo představeného, na němž vykonával službu stěžovatel, nabyly účinnosti až 1. 1. 2018, nebrání tomu, aby úkony týkající se služebního poměru stěžovatele byly činěny již před tímto datem, pokud jejich účinky jsou odloženy až do 1. 1. 2018.

[37] Kasační námitka, že organizační struktura MPSV byla změněna dodatkem č. 1 ke služebnímu předpisu správního orgánu I. stupně v rozporu se zákonem, je nedůvodná.

[38] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že ve skutečnosti nedošlo ke zrušení služebního místa představeného, na němž stěžovatel vykonával službu, pouze bylo přesunuto do nově zřízené sekce evropských fondů.

[39] Z dodatku č. 1 ke služebnímu předpisu správního orgánu I. stupně, jímž se upravuje organizační struktura MPSV, vyplývá, že k 1. 1. 2018 zanikla sekce ekonomiky a evropských fondů. V této sekci bylo zrušeno 1 služební místo vedené pod kódem 180000.

Celkem 6 odborů a 2 oddělení bylo z této sekce přesunuto do nově zřízené sekce evropských fondů. Zbývající 2 odbory byly přesunuty do nově zřízené sekce ekonomické a ICT. V nově zřízené sekci evropských fondů a sekci ekonomické a ICT bylo zřízeno po jednom služebním místě. Z návrhu úpravy systemizace zpracované správním orgánem I. stupně vyplývá, že zrušeným místem v sekci ekonomiky a evropských fondů je služební místo představeného – náměstka pro řízení sekce a nově zřizovaným místem v sekci evropských fondů a sekci ekonomické a ICT je služební místo představeného – náměstka pro řízení sekce. Podle Nejvyššího správního soudu tedy není pochyb o tom, že formálně bylo služební místo představeného, na němž vykonával stěžovatel službu, zrušeno, a to v souvislosti s tím, že byla zrušena celá sekce, kterou stěžovatel řídil, přičemž nižší organizační útvary zahrnuté do této sekce (odbory a oddělení) byly přesunuty do dvou nově zřízených sekcí.

[40] Při přezkumu systemizace a změny organizační struktury, jako podkladových úkonů pro rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, je soud oprávněn zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury jen ve výjimečných případech, například v souvislosti s konkrétními vážnými pochybnostmi vyvolávajícími podezření, že zvolená organizační struktura či její změna nemá sledovat legitimní zájmy (slouží k šikaně či diskriminaci) a nemá žádný rozumný důvod. Služební úřady a vláda jakožto vrcholný orgán výkonné moci mají pro uplatnění vlastní představy o podobě, efektivitě a nákladnosti organizace státní služby vytvořen široký prostor (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70).

[41] Důvody, pro něž se správní orgán I. stupně rozhodl organizačně oddělit úkoly, které doposud plnila jedna sekce, do dvou různých sekcí, se zdají být zcela racionální a ostatně ani stěžovatel je nijak nezpochybňuje. Stěžovatel spatřuje účelovost v postupu správního orgánu I. stupně v tom, že formálně zrušil dosavadní sekci a služební místo představeného pro její řízení a její útvary převedl do dvou nově zřízených sekcí s nově zřízeným služebním místem představeného. Jelikož jedna z nově zřízených sekcí vykonává činnosti doposud svěřené rušené sekci, měla být sekce zachována. Stěžovatel má patrně za to, že správní orgán I. stupně měl postupovat tak, že by zachoval stávající sekci a služební místo představeného (náměstka pro řízení sekce) a pouze z ní vyčlenil organizační útvary, které plní úkoly, jež jsou s nimi neslučitelné z důvodu existence rizika oslabení vnitřních kontrolních mechanismů, a tomu odpovídajícím způsobem upravil název sekce a odstranil jeden z oborů služby týkající se služebního místa náměstka pro řízení sekce. Nejvyšší správní soud rozumí *ratu* argumentace stěžovatele, stejně jako důvodům, pro něž správní orgán I. stupně změnil organizační strukturu způsobem, jak to učinil.

[42] Ze skutečnosti, že úkoly plněné organizačními útvary zrušené sekce jsou i nadále u služebního úřadu zajišťovány, nelze dovodit, že by nedošlo k zániku služebního místa náměstka pro řízení sekce ekonomiky a evropských fondů. Stěžovatel argumentuje tím, služební místo náměstka pro řízení sekce ekonomiky a evropských fondů má s nově zřízeným služebním místem náměstka pro řízení sekce evropských fondů shodné místo výkonu služby, dobu trvání služebního poměru, platovou třídu a obor služby (Společné evropské politiky podpory a pomoci, evropské strukturální, investiční a obdobné fondy). Nejvyšší správní soud nemá za to, že by totožnost služebního místa bylo možné určit

pokračování

výlučně pomocí doby trvání služebního poměru, místa výkonu služby a platové třídy. Pokud jde o obor služby, je třeba zdůraznit, že zrušené služební místo náměstka pro řízení sekce mělo systemizováno vzhledem k obsahové náplni činnosti sekce dva obory státní služby, a to vedle oboru Společné evropské politiky podpory a pomoci, evropské strukturální, investiční a obdobné fondy též obor Finance. Stěžovatel argumentuje s odkazem na závěr č. 9 ze zasedání poradního sboru žalovaného, že změna služebního místa vyžaduje jeho zrušení a zřízení nového služebního místa, pouze pokud dojde ke změně všech oborů služby systemizovaných na daném služebním místě. Nejvyšší správní soud nemá za to, že by bylo možné závěry č. 9 ze zasedání poradního sboru žalovaného přenést na nyní posuzovanou věc. Ta je totiž specifická, neboť na služebním místě představeného dochází nejen k zúžení systemizovaných oborů státní služby (ze dvou na jeden), nýbrž současně k cílenému oddělení organizačních útvarů, které doposud byly sdruženy v jedné sekci. Právě v důsledku této organizační změny dochází ke změně v oborech státní služby systemizovaných na služebním místě představeného – náměstka pro řízení sekce.

[43] Argumentace stěžovatele je nepřesvědčivá z toho důvodu, že nevysvětlil, proč je identickým služebním místem právě služební místo náměstka pro řízení sekce evropských fondů a nikoliv služební místo náměstka pro řízení sekce ekonomické a ICT. Rovněž v posledně uvedené nově zřízené sekci se totiž nachází služební místo náměstka pro řízení sekce se shodným místem výkonu služby, dobou trvání služebního poměru, platovou třídu a jedním stejným oborem služby, jako mělo služební místo náměstka pro řízení sekce ekonomiky a evropských fondů (skutečnost, že jeden obor státní služby odpadl a další naopak přibyl, by v logice argumentace stěžovatele byla nerozhodná, neboť postačuje, že jeden z oborů je shodný). Stěžovatelovo služební místo, z něhož byl odvolán, by se tedy podle jeho argumentace přeměnilo ve dvě shodná služební místa (byť každé z hlediska systemizovaných oborů státní služby zcela jiné). Zrušení služebního místa představeného, na němž vykonával službu stěžovatel, a služebního místa náměstka pro řízení sekce informačních technologií a zřízení dvou nových služebních míst představeného se tedy v tomto kontextu nejeví jako svévolné.

[44] Stěžovatel tvrdí, že právně mělo dojít pouze ke změně organizační struktury MPSV podle § 19 zákona o státní službě, neboť neexistoval žádný důvod ke zrušení celých dvou sekcí. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ke zrušení sekcí a zřízení nových sekcí v MPSV došlo právě změnou organizační struktury dle § 19 zákona o státní službě, jejíž podstatou je přeskupení nižších organizačních útvarů (odborů a oddělení) ve služebním úřadu. Namítá-li stěžovatel, že důvod pro zrušení sekce byl v rozporu s právním řádem, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, která právní norma tím byla porušena. Vhodnost a účelnost organizační změny není přitom soud oprávněn posuzovat.

[45] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již výše, stěžovatel nepřednesl žádné hájitelné tvrzení, z něhož by vyplývalo, že změna organizační struktury v podobě schválené správním orgánem I. stupně byla účelová, neboť jejím hlavním cílem bylo dosáhnout odvolání stěžovatele ze služebního místa náměstka pro řízení sekce. Stěžovatel bez jakékoliv konkretizace spekuluje, že patrně nebyl přijatelný pro nově jmenovanou ministryni. Dále opět zcela obecně zmiňuje, že nebyl naplněn účel zákona o státní službě spočívající v odpolitizování státní správy a zajištění „nerušeného“ výkonu odborných

činností služebních úřadů bez ohledu na změny vlády. Stěžovatel nicméně neuvedl žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že v tomto konkrétním případě skutečně došlo k politickému zásahu do personálního obsazení služebního místa náměstka pro řízení sekce. Účelovost změny organizační struktury dovozuje z toho, že nebyl současně s odvoláním ze zrušeného služebního místa představeného převeden na nově zřízené služební místo náměstka pro řízení sekce evropských fondů, nýbrž byl zařazen mimo službu. Z předloženého správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vyhlásil na nově zřízené služební místo náměstka pro řízení sekce evropských fondů výběrové řízení, neboť měl za to, že s ohledem na provedenou změnu organizační struktury MPSV existuje několik státních zaměstnanců, kteří by měli o služební místo zájem (mezi nimi též stěžovatel, jenž se mohl do výběrového řízení přihlásit). Předmětem řízení v nyní projednávané věci podle Nejvyššího správního soudu není posuzovat zákonnost rozhodnutí o zařazení stěžovatele mimo výkon služby z organizačních důvodů ani hodnotit, zda měl být převeden na nově zřízené služební místo představeného v sekci evropských fondů. Úkony správního orgánu I. stupně učiněné vůči stěžovateli v návaznosti na jeho odvolání ze služebního místa představeného nelze považovat za důkazy, které by svědčily o účelovém postupu vůči stěžovateli.

[46] Nejvyšší správní soud uzavírá, že vzhledem k absenci jakýchkoliv zřetelných indicií, které by svědčily o tom, že cílem změny organizační struktury bylo dosáhnout odvolání stěžovatele ze služebního místa náměstka pro řízení sekce, nelze považovat změnu organizační struktury MPSV vydanou správním orgánem I. stupně za účelovou. Jelikož změnou organizační struktury bylo zrušeno služební místo stěžovatele nejen formálně, nýbrž i z hlediska materiálního (po změně organizační struktury se na MPSV nenachází totožné služební místo), byly splněny podmínky pro jeho odvolání ze služebního místa podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě.

[47] Ani poslední kasační námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[49] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 15. července 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu